

РЕШЕНИЕ

№ 1128

гр. София, 11.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10823** по описа за **2025** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл. 72, ал.4 ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на старши инспектор С. Д. Й. от СДВР, подадена чрез процесуален представител юрк. Б. С., срещу решение № 3323 от 03.09.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 1-ви състав, постановено по нахд № 4014/2025г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Счита, че неправилно СРС е приел, че заповедта е немотивирана от фактическа страна, както и че липсвали доказателства за извършено от лицето престъпление. В заповедта се съдържа информация, че задържането на М. П. Л. е на правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като е осъществено във връзка с образувано досъдебно производство № 11/2025 г. по описа на СДВР. Посочен бил и състав на престъпление по НК, а именно - чл. 142, ал. 2, т. 5 във вр. ал. 1 от НК, за отвлечане, като деянието е осъществено по отношение на две или повече лица. Касаторът се противопоставя на извода на СРС, че следвало да бъдат налични доказателства за извършено от лицето престъпление.

Надлежността на задържането била категорично доказана, осъществена законосъобразно от полицейския орган, а фактите са били обективирани в съответните писмени доказателства, част от административната преписка. Задържането на М. П. Л. не е било самоцелно, а за да се разкрие и разследва извършено престъпление. По преписката били налице достатъчно данни, които да

индикират фактически обстоятелства в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, поради което оспорената заповед е била постановена в съответствие с материалния закон.

Касаторът, чрез своя процесуален представител юрк. Б. С., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 1-ви състав по нахд № 4014/2025г. и спорът решен по същество, като се потвърди административния акт. Заявено е и искане за присъждане на направените разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – М. П. Л. оспорва жалбата, като моли същата да бъде отхвърлена, поради нейната неоснователност и да се остави в сила решението на СРС. Формулирано е искане за присъждане на адвокатски хонорар за осъществено процесуално представителство от адв. П.- М. Бозов.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 3323 от 03.09.2025г., постановено по нахд № 4014/2025г. на СРС, НО, 1-ви състав е била отменена заповед рег.№ 513зз-81/19.03.2025г., издадена от старши инспектор С. Д. Й. от СДВР, с която е била наложена принудителна административна мярка (ПАМ): задържане за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, по отношение на М. П. Л..

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел следните писмени доказателства: декларация за правата на задържано лице; протокол за личен обиск; разписка за върнати вещи; постановление за привличане на обвиняем; постановление за вземане на мярка за процесуална принуда „задържане за срок от 72 часа“; протокол за разпит на обвиняем; протокол от 22.03.2025г. по нчд № 2038/2025г. на СГС, Наказателно отделение, 24-ти състав. Въз основа на тях е обосновано, че заповедта е опорочена поради липса на основание. Прието е, че към момента на задържането не е имало достатъчно доказателства, които да водят до извод за съпричастност на М. П. Л. към осъществяване на престъпление от общ характер. Аргументирано е, че заповедта е незаконосъобразна от външна страна, защото от фактическото описание не можело да бъде установено за кое конкретно деяние е задържано лицето и какво е неговото участие в него.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Със заповед рег. № 513зз-81/19.03.2025г. на полицейски орган- старши инспектор при СДВР, на М. П. Л. е била наложена принудителна административна мярка (ПАМ) задържане за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР. В заповедта се сочи като фактическо основание за издаването, че задържането е предприето, поради наличие на данни, че М. П. Л. е съпричастен към извършването на престъпление по чл.142, ал.2, т.5, вр. ал.1 от НК – за отвлечане на лицата И. П. и Б. М. по досъдебно производство № 11/2025г. по описа на СДВР. В нея е отразено, че М. П. Л. е задържан на 19.03.2025г. в 15:30 часа и освободен на 20.03.2025г. в 15:00 часа.

С постановление за привличане на обвиняем от 20.03.2025г. по ДП № 513 ЗМК 11/2025г. по описа на СДВР, пр. пр. № 201/2025г. на СГП, М. П. Л. е привлечен в качеството на обвиняем за

извършване на престъпление по чл.142, ал.2, т.2 и т.5 вр. ал.1 от НК- отвлечане на 09.01.2025г. на лицата Б. М. М. и И. А. П..

С определение от 22.03.2025г., постановено по дело № 2038/2025г. на СГС, Наказателно отделение, 24 състав, искането на СГП за вземане на мярка за неотклонение “задържане под стража“ на М. П. Л. е оставено без уважение и по отношение на същия е взета мярка за неотклонение „подписка“.

Касационната инстанция приема, че решението е неправилно, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон и процесуалните правила – отменителни основания по чл.209, т.3 от АПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

Не се споделят съображенията на СРС, НО, 1-ви състав, че заповедта е немотивирана по см. на чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР. В нея е посочено като правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР във връзка с образувано ДП № 11/2025г. по описа на СДВР за извършване на престъпление по чл. 142, ал.2, т.5 във вр. ал.1 от НК- отвлечането на две или повече лица. Това описание, макар и лаконично формулирано е конкретно и достатъчно ясно, за да може М. П. Л. да организира и проведе защита на накърнените си права. Задържането представлява принудителна административна мярка, за чието прилагане не е необходимо да са установени в пълнота обстоятелствата, при които е извършено деянието. Предпоставка за задържането е наличието на данни, че лицето е извършило противоправно деяние. В разглеждания случай тази предпоставка е изпълнена. Задържането е разпоредено във връзка с образувано ДП № 11/2025г. по описа на СДВР, пр. преписка № 201/2025г. по описа на СГП. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на категорични доказателства, които да обвързват М. П. Л. със соченото престъпление, не е задължително, както неправилно е възприел въззивния състав на СРС. Налагането на процесната ПАМ е дейност, свързана със започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Следователно, за да бъде законосъобразна тази мярка, към преписката трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило или да е съпричастно към извършване на престъпление. Понятията „данни“ по смисъла на ЗМВР и „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката „задържане за 24 часа“ по реда на чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но от тях да е възможно да се направи извод, че лицето има съпричастност към извършване на съответното престъпление. Ето защо, конкретното административно производство не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление.

С оглед на това настоящия състав приема, че не са налице приетите от районния съд пороци на заповедта, поради което решението е неправилно и подлежи на отмяна. Не е било съобразено и Тълкувателно решение № 16/1975г. на ОСГК на Върховния съд, съгласно което, „мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от него най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган, в съобщението до страните по чл. 28,

ал. 1 ЗАП (отм.), в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта“. Такива други документи, биха могли да се явят докладна записка, изготвена от полицейския орган, в която да се съдържат сведения, обосновавали необходимостта от задържане на М. П. Л.; протоколи за разпити на свидетели; протоколи за предприети други процесуално-следствени действия. По делото обаче липсват и не са представени събраните по преписката до 19.03.2025г. писмени доказателства, а избирателно са изпратени от органа само част от доказателствата по ДП № 513 ЗМК-11/2025г. /пр. пр. № 201/2025г./ и то тези, които са съставени след издаване на заповедта /постановления от 20.03.2025г. да привлечение на обвиняем и за вземане на мярка за процесуална принуда „задържане за срок до 72 часа“, протокол за разпит на обвиняем/.

Софийски районен съд не е спазил разпоредбите на чл. 163, ал. 3 АПК (да укаже на страната необходимостта от събиране на други доказателства, които не се съдържат в преписката), чл.170, ал. 3 АПК (да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест) и чл. 171, ал.5 АПК (да укаже на страните, че за някои обстоятелства от значение на делото не сочат доказателства). С разпореждане № 3749/20.03.2025 г. съдът е изискал административната преписка от органа, но същата не е била представена в нейната цялост до момента на приключване на устните състезания. Съдът не е указал на страните разпределението на доказателствената тежест, нито е указал на органа, че не сочи доказателства относно установяване на фактическите обстоятелства, послужили за налагането на процесната ПАМ. Едва в мотивите на решението съдът е приел, че органът не е представил доказателства, че са съществували материалноправните предпоставки на закона за издаване на атакувания акт. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, посредством които да се изяснят действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

СРС е извършил съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които са рефлектирали върху попълването на делото с доказателства, а оттам и върху правилността на решение № 3323/03.09.2025г. Ето защо то трябва да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав, за да бъдат отстранени описаните процесуални нарушения – съдът следва да изпълни задълженията си, произтичащи от чл. 9, ал. 3, чл. 163, ал. 3, чл. 170, ал. 3 и чл. 171, ал. 5 от АПК, както и на основание чл.152, ал.4 АПК да изиска от СДВР и да се приложи по делото заверено копие от цялата преписка по издаването на акта.

В заключение, решението от 03.09.2025г. е неправилно и следва да бъде отменено, а делото да се върне на СРС за ново разглеждане и произнасяне по законосъобразността на заповед рег. № 513зз-81/19.03.2025г. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По искането на касатора за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, следва да се произнесе СРС на основание чл.226, ал.3 от АПК, в зависимост от изхода на спора.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 във вр. чл.222, ал.2, т.1 АПК във вр.чл.72, ал.4 ЗМВР

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение № 3323 от 03.09.2025г., постановено по нахд № 4014/2025г. на

Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, като:

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.